

Als je van mij was

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Bella Andre

Als je van mij was

Deel 5 van de *Sullivan*-serie

ISBN 978-90-225-7535-2

ISBN 978-94-0230-471-8 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If you were mine*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: © Johannes Wiebel|punchdesign, Munich

Omslagbeeld: Shutterstock.com

Zetwerk: Studio Spade in opdracht van Textcase

© 2012 Bella Andre

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Zach Sullivan staarde vol afgrijzen naar het bolletje wol dat vrolijk op zijn veter knabbelde. ‘Vergeet het.’ Hij verplaatste zijn voet om de kleine opdonder te verjagen, maar het kleine mormel was verrassend volhardend. De puppy gromde even en begon prompt weer te kwispelen toen hij de schoen weer in het vizier kreeg. Zijn nieuwe schoen. ‘Sophie is gek op honden. Vraag het maar aan haar.’ Toen hij opkeek, keek Gabe hem grijnzend aan. Het was echt al veel te lang geleden dat hij die grijns voor het laatst van zijn broertjes gezicht had geveegd.

‘Sophie heeft al genoeg aan haar hoofd nu ze zwanger is en met Jake gaat trouwen’ zei Gabe. ‘Chloe en Chase kunnen elk moment bevallen. Marcus en Nicola zijn nooit thuis. Ryan woont zo ongeveer in het stadion nu het baseball-seizoen begonnen is. En ik zou Lori nog geen hond toevertrouwen als ze de laatste persoon op aarde was. Geloof me, je was niet bepaald mijn eerste keuze om op de puppy te passen terwijl we met vakantie zijn, maar Summer stond erop dat jij voor Cuddles zou zorgen.’

Zach kon de braakneigingen amper bedwingen. ‘Cuddles?’

‘Summer heeft de naam gekozen.’ Ze keken allebei naar de puppy. ‘Ik vind dat hij perfect bij haar past.’

Gabe was heel erg beschermend ten opzichte van Summer, de dochter van zijn verloofde Megan. Zach wist dus wel beter dan de draak te steken met de naam, ook al was het zo ongeveer de ergste hondennaam die hij kon bedenken.

‘Luister,’ zei Gabe, ‘Summer is ervan overtuigd dat jij de

geschikte persoon bent. Om een of andere reden die niemand begrijpt, aanbidt ze je. Stel haar niet teleur, Zach.'

Zach vond Summer best wel geweldig voor een zevenjarige, maar dat was vóór ze hem twee weken lang opscheepte met een hond die hij niet wilde. Niet in het minst omdat in zijn leven geen plaats of tijd was voor een hond, zelfs niet voor twee dagen.

Zijn dagen – en nachten – stonden in het teken van snelle auto's en mooie vrouwen. Wat moest hij in hemelsnaam met een puppy?

Zach schudde zijn hoofd en zei: 'Je bent je magie kwijt, Gabe. Je laat je om de tuin leiden door twee meiden.'

Het verraste Zach dat zijn broer zo verliefd was, niet alleen op Megan, maar ook op haar dochter. Niet alleen Gabe was in de bodemloze put van de 'ware liefde' gevallen. Chase, Marcus en Sophie hadden het virus ook te pakken. Hun moeder was geweldig in haar nopjes nu er nog meer baby's en trouwerijen in het verschiet lagen. Zach was blij dat zij blij was, zolang ze maar geen valse hoop ging koesteren over zijn liefdesleven. Hij zou nooit verliefd worden.

Gabe gaf er duidelijk niet om dat zijn vrijgezellenleven verleden tijd was en hij in een kroeg nooit meer een wildvreemde zou kunnen oppikken voor een onstuimige nacht. Zijn broer leek zelfs weerzinwekkend gelukkig.

'Ik vraag je toch niet om de puppy prullerige kleertjes aan te trekken of de hele dag met haar in het gras te rollen? Je moet haar gewoon eten en drinken geven en haar uitlaten terwijl wij op vakantie zijn. Is dat oké of moet ik Summers hart breken en haar eindelijk bekennen dat je niet de leuke oom bent die zij denkt?'

Alsof ze zijn broers vraag nog extra wilde benadrukken, liet Cuddles zijn schoenveter los en keek ze hem aan met grote, bruine

ogen terwijl ze met haar roze tongetjes haar snorharen likte alsof ze net een heerlijk maaltje had verorberd.

Verdorie, hij had altijd al een zwak gehad voor puppy-oogjes.

Hij vond het allesbehalve prima, maar hij kon het wel twee weken aan terwijl Gabe, Megan en Summer naar Europa trokken om er kastelen en prinsessen te zien en nog een heleboel andere dingen waarover Summer eindeloos had gepraat tijdens de lunch vorige zondag. Zijn reputatie van vrouwengek was terecht en zo wilde hij het ook: geen serieuze relaties en geen vrouwen die hij moest teleurstellen of dumpen. Maar zijn familie, dat was een andere zaak. Zijn broers en zussen betekenden alles voor hem.

‘Goed dan.’ Hij keek de hond achterdochtig aan. ‘Ik doe het. Wat voor hond is het trouwens?’

Zijn broer grijnsde en nam niet eens de moeite om te verbergen hoeveel plezier hij er in had dat Zach gezwicht was. ‘Een Yorkshire terriër. Een groot exemplaar, dat zie je zo.’

‘Groot?’ Hij boog voorover, pakte Cuddles op bij haar nekvel en zette haar vervolgens weer op de grond naast zijn schoen. ‘Ze weeg niet eens een kilo.’

‘Net ietsje meer, eigenlijk.’ Gabe liep naar de voordeur en kwam even later terug met een grote, kartonnen doos. ‘Dit zijn haar spullen.’

Zach wist waarvoor de drinkbak en het eten diende, maar de rest leek meer bestemd voor kleuters dan voor honden. ‘Waarom heeft een puppy van iets meer dan een kilo zoveel spullen nodig voor amper twee weken?’

Hij had een slecht gevoel bij de afspraak en bedacht hoe snel twee weken kunnen uitlopen tot veel langer als hij niet oplette.

Gabe haalde zijn schouders op. ‘We hebben haar nog maar een

paar dagen en vooral Summer heeft voor haar gezorgd. Het is vervelend dat we haar nu al moeten achterlaten, maar ik weet dat Megan het heel erg waardeert dat jij ons uit de brand wilt helpen.'

Het wrong een beetje dat ze er blijkbaar allemaal van uit waren gegaan dat hij wel op de puppy zou passen nog voor ze het gevraagd hadden, maar het ging pas echt wringen toen Cuddles precies op dat moment besloot om haar blaas te legen boven zijn schoen.

Haar verrassend grote blaas.

'Je kunt maar beter over precies twee weken terug zijn,' waarschuwde Zach met lage stem, 'of ik breng haar meteen naar het asiel.'

Gabe lachte luidkeels en besloot toen wijselijk om de aftocht te blazen.

Heather Linseys mobieltje trilde aan het einde van de les met haar nieuwe, toekomstige hondentrainers. Ze haalde hem uit haar zak, maar stopte hem snel weer weg toen ze de naam op het scherm zag.

'Ik kan iedereen wel instrueren voor de volgende lessen als je het telefoontje wilt beantwoorden,' zei haar assistente Tina.

Heather forceerde een glimlach. 'Ik doe het wel.'

Haar gedachten waren echter maar half bij de studenten toen ze hen feliciteerde met het goede werk en hen liet weten dat ze klaarstond als iemand hulp nodig had bij het opstarten van een eigen zaak. Ze herinnerde hen nog snel aan de grote Bark in the Park-fundraiser in het baseballstadion aanstaande vrijdag en de veiling op zaterdag en toen ging ze naar haar kantoor, op de voeten gevolgd door haar grote Deense dog Atlas.

Heather sloot de deur voor ze haar mobieltje weer opdiepte en op haar bureau legde. Ze wilde dat ze de boodschap gewoon kon wissen, maar ze wist uit ervaring dat ze maar beter kon achterhalen wat haar vader wilde.

‘Liefje, ik wilde graag met jou praten en niet met je antwoordapparaat.’ Ze stond er weer versteld van hoe goed hij was in feiten negeren. Besepte hij dan niet dat ze al jarenlang geen oproepen van hem meer beantwoordde? Ze wreef met haar handen over haar armen terwijl ze luisterde. ‘Ik moet volgende week in San Francisco zijn voor zaken en misschien komt je moeder wel mee. We hebben onze kleine meid al zo lang niet meer gezien en we missen je.’

De huid op haar armen begon te prikken en de kriskras door elkaar lopende littekens van haar polsen tot boven haar ellebogen begonnen te branden. In bijna tien jaar tijd waren de littekens zodanig vervaagd dat ze eigenlijk geen lange mouwen meer hoefde te dragen. Ze waren al lang genezen, maar telkens als ze met haar vader te maken kreeg, dook die fantoompijn weer op. Net alsof ze weer zeventien was, zich opsloot in haar kamer en met haar ongecontroleerde emoties probeerde om te gaan door kleine sneetje in haar huid te kerven met een scheermesje en daarna te kijken hoe die gingen bloeden.

Atlas had haar vaders stem gehoord en was niet op zijn grote hondenkussen in de hoek van de kamer gaan liggen, maar had post gevat vlak naast haar, met zijn grote kop op haar schoot. Ze hield op met over haar armen wrijven en aaide hem over zijn kop.

‘Laat even weten of je plannen hebt, dan kunnen we iets afspreken. Je moeder doet de groeten.’

Dat was het einde van de boodschap. Ze staaarde wezenloos naar het mobieltje op haar bureau terwijl haar hand verstrooid door Atlas' korte, zachte vacht woelde. Hoelang speelden ze dit spelletje nou eigenlijk al? Hoelang deed haar vader al alsof alles normaal was en ze een perfecte band hadden? Hij wist dat zij het wist, dat het 'perfecte' huwelijk met haar moeder gewoon één grote leugen was, net als de 'liefdevolle' relatie met zijn dochter.

Een klop op de deur verjoeg haar donkere gedachten. 'Binnen.'

Agnes Mackelroy stak haar hoofd naar binnen. Heather was erg gesteld op de mooie vrouw van middelbare leeftijd. 'Goemorgen, Heather. Heb je even?'

Ondanks Heathers glimlach merkte de vrouw dat er iets scheelde. 'Alles oké?'

Heather knikte snel. 'Het is altijd fijn om jou te zien.'

Zo was het ook – ze was dolblij om Agnes en haar hond te zien, vooral omdat ze dan niet langer aan haar vader hoefde te denken.

Agnes was één van Heathers eerste klanten geweest bij Top Dog, in de tijd dat haar adreskaartjes nog roken naar verse inkt. In de loop van de voorbije jaren had ze tientallen vrienden en familieleden met hun hond doorverwezen naar Heather. Heather knielde om Agnes' chowchow te begroeten. 'Moet je jou eens zien, met je gloednieuwe knie,' zei ze en ze krabde de hond onder zijn kin, want daar was hij gek op. Atlas draafde al snel voorbij om hallo te zeggen. 'Gaat het goed sinds de operatie?' vroeg ze aan Agnes.

'Ja, prima! Hij is weer zijn oude zelf en graaft weer enthousiast putten in de tuin van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat.'

Dat bracht Heather aan het lachen, ook al had ze vorig jaar intensief met Agnes en Joey gewerkt om dat gedrag af te leren. 'Zal ik deze week even langskomen zodat we hem misschien op andere gedachten kunnen brengen?'

‘Nee, ik gun hem zijn plezier. Ik vond toch al dat die begonia’s een lelijke kleur hadden,’ zei Agnes met een handgebaar. ‘Ik ben hier eigenlijk uit naam van een goede vriend met een nieuwe puppy.’

‘Perfecte timing. Ik heb net een hele lading trainers opgeleid die staan te springen om aan de slag te gaan. Zal ik je wat telefoonnummers geven?’

‘Ik had eigenlijk gehoopt,’ zei Agnes, ‘dat jij hem persoonlijk kon helpen.’

Heathers zaak en personeelsbestand waren de afgelopen drie jaar zodanig gegroeid dat ze het grootste gedeelte van haar tijd doorbracht met het managen ervan. Ze vond het geweldig om haar bureau te verlaten om te spelen met de honden die naar de training kwamen, maar ze gaf nog zelden individuele lessen. Agnes was echter persoonlijk verantwoordelijk voor haar eerste succes en ze kon de vrouw gewoon niets weigeren.

Terwijl ze in haar hoofd haar planning overliep, vroeg Heather: ‘Hoe heet je vriend?’

‘Hij heet Zach,’ zei Agnes.

De vrouw sprak Zachs naam bijna aanbidde uit en dat stuurde meteen een rilling langs Heathers ruggengraat. Ze wist echter dat Agnes gelukkig getrouwd was.

‘Hij zou het enorm waarderen als je hem vanmorgen even opzoekt in de garage waar hij werkt. Ik vrees dat die kleine yorkie hem een heleboel narigheid bezorgt.’ Heather noteerde het adres van Sullivans Auto’s, knuffelde Agnes en haar hond en nam afscheid.

Ze kon zich maar moeilijk inbeelden dat een automonteur blij was met een dolgedraaide puppy die flink huishield in de garage. Het was bovendien niet bepaald een veilige omgeving voor een ongetrainde hond.

‘Heb je zin om met een puppy te spelen?’ vroeg ze de hond die aan haar voeten lag.

Atlas’ oren gingen meteen rechtop staan toen hij zijn favoriete woord hoorde. Ze had het altijd al geweldig gevonden dat haar Deense dog van ruim 90 kilo niets liever deed dan met puppy’s spelen, ook al beten ze hem vaak met hun kleine, scherpe tandjes en gebruikten ze hun vlijmscherpe nageltjes om op zijn rug te klimmen zonder enige angst of besef van gevaar.

Dat had vast te maken met het feit dat zijn eerste levensjaren niet bepaald zorgeloos waren geweest. Hij leefde helemaal op in het bijzijn van wilde puppy’s.

Het was een warme dag en ze deed haar lange haren in een staart, griste haar sporttas mee en liep naar de auto. Atlas sprong op de achterbank en keek al uit naar het open raam, een briesje door zijn vacht en flapperende oren. Tien minuten later kwam Heather aan bij Sullivans Auto’s en lijnde ze Atlas aan. Ze zag zes mannen aan het werk en hoewel haar hond veel beter was met mannen dan zij toen ze hem vier jaar geleden adopteerde, was ze toch bang dat zoveel mannen in zo’n grote ruimte hem misschien zouden overweldigen. Ze was dus niet verrast toen Atlas dicht bij haar bleef en aan zijn rechtopstaande oren en staart kon ze zien dat hij zich niet helemaal op zijn gemak voelde.

‘Het is oké,’ zei ze kalmerend en ze wreef zachtjes tussen zijn oren. ‘We komen gewoon met een puppy spelen, weet je nog?’ Hij begon spontaan te hijgen door dat goede nieuws en dat bracht haar aan het lachen.

‘Zo is het, helemaal niets om je zorgen om te maken...’

‘Waar is die verdomde puppy?’

2

De schreeuw van frustratie overstemde alle andere geluiden in de drukke garage. Heather en Atlas waren meteen op hun hoede. Heather speurde naar plekjes waar een puppy zich zou kunnen verstoppen... vooral als hij bang was voor zijn nieuwe baasje.

Haar Deense dog trok haar mee naar een heg aan het einde van het parkeerterrein en ze volgde in zijn spoor. Als iemand het hulpeloze kleintje kon vinden, dan was het Atlas wel. Hij stopte bij een dikke heg aan de rand van het parkeerterrein, snuffelde aan de struiken, jammerde even en krabde vervolgens in het zand. Heather liet de lijn vallen en ging op handen en knieën zitten om tussen de struiken te turen. Aha, daar zag ze wat zwartbruine vacht tussen de takken en bladeren. 'Kom hier, liefde,' zei ze zachtjes. 'Wil je niet even komen kijken? Ik heb een speelkameraadje voor je bij me.'

Helaas schreeuwde de man precies toen opnieuw. 'Kom hier, harig mormel!'

De puppy kwam uiteraard niet dichterbij. Waarom zou hij ook, als hij alleen maar meer geschreeuw of misschien nog erger kon verwachten? Heather kroop tussen de struiken en kon alleen maar hopen dat de puppy zijn kleine, scherpe tandjes niet in haar hand of enkel zou zetten. De scherpe punten van de takken haalden de blote huid van haar benen open, maar ze was zo gericht op de puppy dat ze de sneetjes en schrammetjes niet eens opmerkte. Een grote tak bleef vastzitten achter haar t-shirt met lange mouwen en ze besepte plotseling dat ze niet verder meer kon komen. Ze brak een

paar takken af en slaagde erin gehurkt te gaan zitten zodat ze niet langer boven de puppy uit torende. Ze stopte haar hand in haar zak in de hoop dat er nog een kruimeltje was achtergebleven van de beloningssnoepjes die ze gebruikt had toen ze de korte broek voor het laatst had gedragen. Ze prevelde een dankgebedje omdat ze de broek nog niet had gewassen en haalde een stukje worst uit haar zak.

‘Mmm. Dat ruikt lekker, hè?’

Ze dacht dat de puppy in de struiken zat te trillen van angst, maar nu ze hem beter kon zien, beseftte ze dat hij helemaal niet bang was. Hij speelde gewoon een spelletje. Aan de manier waarop zijn hele lijfje trilde van opwindning kon ze opmaken dat hij het geweldig vond dat zij nu vastzat in de struiken. Ondanks haar beknellende positie tussen een stel vlijmscherpe stokken en takken moest ze toegeven dat het eigenlijk wel grappig was. Ze hoefde nu alleen maar te wachten tot de kleine deugniet het spelletje zat werd. Ze ging op haar hielen zitten en keek omhoog tussen de struiken en takken door. De wolken boven haar hoofd begon van vorm te veranderen in de blauwe lucht. Gehurkt tussen de struiken zitten was misschien niet de ideale pauze tijdens een hectische werkdag, maar ze was toch blij met de paar minuten rust.

Helaas kon ze het baasje nog steeds horen schreeuwen naar de hond en ze nam zich voor hem op zijn donder te geven zodra de puppy in veiligheid was.

‘Ik zou ook niet komen als ik jou was, hoor,’ zei ze zachtjes tegen de puppy. ‘Wees gerust, Atlas en ik zorgen ervoor dat je niets overkomt.’

Ze had een trainingscentrum en geen opvangcentrum, maar als ze vond dat een baasje en zijn hond niet geschikt waren voor elkaar, dan deed ze er alles aan om de hond te helpen.

‘Alles oké daar, grote jongen?’ vroeg ze Atlas.

Het antwoord kwam in de vorm van een luide plof met zijn staart op de stenen.

‘Agnes had best wel even kunnen zeggen dat het zo avontuurlijk zou worden, hè!’

Ze snapte het niet. Hoe kon die schreeuwende, vloekende man een goede vriend zijn van een leuke vrouw als Agnes? Ze had haar vaak zien omgaan met haar geliefde hond en had gedacht dat ze toch iets meer mensenkennis had. Plotseling voelde Heather een warme tong tegen haar hand en ze zag hoe de puppy op haar schoot probeerde te kruipen terwijl hij op het stukje worst knabbelde.

‘Hallo daar,’ zei ze tegen de snoezige yorkie.

Voorzichtig legde ze een hand op de puppy zijn rug en hij maakte een blij geluidje terwijl hij dichterbij haar handen kroop. Heather masseerde de superzachte vacht van de puppy, maar zijn baasje stond nog steeds te schreeuwen en ze wist dat ze hier niet langer kon blijven.

‘Zullen we wat te drinken voor je halen?’ En ook een aardiger baasje zoeken misschien, dacht ze erbij.

Ze nam de hond in haar armen om hem te beschermen tegen de takken en begon langzaam achterwaarts uit de heg te kruipen. Ze lachte toen de puppy aan haar kin likte, ook al haalden de takken haar benen veel meer open dan toen ze vooruit tussen de struiken was gekropen. Heather was nog steeds bezig aan de ongemakkelijke terugweg, op handen en knieën en met een puppy in haar handen, toen ze achter haar voetstappen hoorde.

Ze draaide haar hoofd zo ver mogelijk naar achteren en keek over haar schouder. Ze zag een paar donkerbruine laarzen op de plaveien naast haar hond.